

agga kurtes peame üht aego juttustama, et
fest lapselikust ellust ja ussust, mis nende es-
siwannematel olli, ikka ennam tagganesid, ja
ni seggases läksid, et ennam ei oskand taewa
ja ma lojat üfspäinis fümmardada. Ebba-
jummalate tenistus wöttis ikka ennam wö-
must, ja sedda au, fitust ja tåno, mis Jum-
malale tulleb anda, sedda andsid nemmad tem-
ma tegguudele. Pabiloni-rahwas fümmar-
dasid päikese, ku ja taewa-tähede ette: fest
et selle wallemötlemisega endid petsid, et
neid, mis Jummala katte tööd on, arwasid
wäggewaid ja heateggijaid jummalaid olle-
wad. Muil mail olli ja on praegogi weel
mitto teist wöerast jummalatenistust wallitse-
mas, kellest pühha kirri ka mõnda nimmetab.
Egiptuse-rahwas fümmardas kui jummalat
üht sõnni, Apis nimmi, fest et seälatse pöllö
harrija rahval parremat foddo-ellajast ei wöi
olla, kui künni - hårg. Nende käest õppis
Israeli-rahwas wasikast fümmardama, mis-
ka nemmad körbes Sinai mäe all, Moysesele
suurt pahhandust teggid. Kui nemmad pär-

rost pagganatega, kes nende maga raiastiko
ellasid, läbbistikó láisid, hakkasid Pali ehk
Pelli nenda fui Astarte fümmardama,
nende kuiude ette ohwerdama, ja sega-suurt
kahjo ja hådda ennestele saatma. Agga mid-
da alwem ja kahjolisem ebba-jummalatenis-
tus innimestel on, sedda ennam ja tånnoli-
kumalt tundkem Jummala armo, mis meid
sesugguse kahjoteggewa ebbausso eest hoib,
ja meid fölblikufs teeb, tedda, kui ainust töös-
sist Jummalat, walmus ja töes fümmardama.

Se ainus Jummal olled sa
Mi ma peal, kui ka taewas,
Kes lvid ja pead ilma, ma,
Ja mindki kaitsed waewas;
Sepärrast sa ka üksine,
Mõ Jummal, kelle pole
Ma murres, wallus foggone
End hoian, — näân so hole.

(Jääb tulleva ansta peale polele.)